

De Monstrans *Kerstbrief*

DE WACHTER IN DE KERSTNACHT

In het gehucht Kerdreux, vele jaren geleden, heb ik gegeten met een oude pastoor. Door het raam van de deftige pastorie zag men nog juist de schijn van de vuurtoren die de horizon verlichtte. Die avond vertelde de pastoor me het kerstverhaal van de kleine Henri. “Zult ge hun zeker zeggen, dat dit geen legende is?” benadrukte hij verschillende keren. Dat beloofde ik. Dit verhaal is zijn verhaal.

“De kleine Henri woonde al sinds zijn jeugd in de vuurtoren. Hij was gewend aan dit bijzondere huis met ronde, ruime kamers en geplaveid met grote stenen. Hij hield van deze eindeloze trap, spaarzaam verlicht door dunne kieren. Hij leefde op het ritme van de getijden en het schreeuwen van de meeuwen.

Kerdreux, zoals de gelijknamige vuurtoren, was vroeger slechts een wilde heide bezaaid met rotsen. Een goede kilometer van de vuurtoren op een rots lag het dorp. Rond een lage en gedrongen kerk woonden enkele vissersfamilies met een raar en ruw taaltje. De pastoor had geen moeite om zijn gelovigen bijeen te brengen. Lange tijd was het bestaan van Kerdreux enkel aan God toevertrouwd.

De vistochten waren lang, het nieuws schaars en de families leefden met een zwaar hart, denkend aan de dorpelingen op zee richting ‘nieuw land’ op zoek naar de kabeljouwsscholen.

Het was meestal van de top van de vuurtoren dat ge een zeil kon zien aankomen. Zijn vader, helemaal bovenaan, was altijd de eerste die alarm sloeg. Dan vervoegde Henri hem “bij de manoeuvre”, zoals hij zei. Want op stormachtige dagen werden de boot en de vuurtoren één. Het was noodzakelijk om de bewegingen van een ‘nieuwlander’ te begeleiden, om te waarschuwen voor gevaar, om de engpas naar het haventje te verlichten.

Op deze roerige momenten, als hij zich vastklampte aan de handvatten van zijn lantaarn en de sirene activeerde voor de codetaal van zeelieden, worstelde de voormalige visser soms urenlang. Hij beheerste de zee en trotseerde de wind om de boot door manoeuvres tot in de kleine beschutte baai te loodsen, waar haar redding lag.

Hendrik, op zijn tenen tegen de sirene gekropen, bewonderde zijn vader, zeker van zijn overwinning. De twee waren één van hart bij een manoeuvre. Ooit was hij door sterkere

golven, die zich over het platform slingerden, bijna meegesleurd. In het donker hadden de sterke armen van zijn vader hem vastgehouden, terwijl lange seconden zout water vol woedend schuim hen bedekte en het afmeertouw hard deed strekken.

De seizoenen gingen voorbij en Henri voelde de liefde voor de zee in zich groeien. Op een dag zou hij ook zeeman zijn. Zou hij de klokrentoren zien vervagen, de families afscheid zien nemen bij de pier en de wind in het ka-zuifel van de priester die het vlootje zegende. Maar op deze kerstavond was de jongen ziek. Een zware koorts had hem enkele dagen in het bed gehouden. Hij was niet sterk genoeg om eruit te komen. Tussen de spleten van zijn oude Bretonse bed had hij zijn ouders zich zien voorbereiden op de nachtmis.

Ze moesten zich haasten om voor het tij terug te zijn. De flap was licht. Al snel zou de vuurtoren branden. Henri zou niet lang alleen zijn. Ze konden tot vlak na de nachtmis wegblijven. De vader leek te aarzelen. Er werd nog een boot verwacht die nog niet was teruggekeerd van een maand op zee. Iedereen hoopte op Kerst. Maar we wisten in Kerdreux dat het riskant was om een terugkeer te plannen.

De wachter hield niet van deze stilte. Geen wind, geen stroming. De zee leek zijn adem in te houden. Hij besloot te vertrekken. Hoe dan ook, hij zou de roep van het schip vanuit de dorpskerk horen. En met een slag van de roeispanen zou hij op zijn post staan.

Henri bewoog niet. Hij had graag de midder-nachtmis willen dienen. Hij moest het wieroekvat vasthouden, de priester begeleiden die het pasgeboren kind in processie naar de kribbe droeg. Voor hem was het een groot offer. Hij dommelde in.

De scherpe slag van een golf op de vuurtoren bereikte zijn oor. Op hetzelfde moment kondigde een verre donderslag gevolgd door een flauw gesis in de opening van een klein raam hem aan dat er een storm opstak. Zijn vader kon zo nooit met de kano de vaargeul passeren. Hij was urenlang alleen.

Hoe lang was hij in slaap gevallen? Een paar minuten? Een uur? Een geluid had hem wakker geschud. Hij luisterde, bezorgd. Even hoorde hij niets anders dan de wind, de golven en de stortbui. Maar al snel, in de verte, onderscheidde hij wat hij vreesde: het indringende geluid van een scheepsbel was te horen. Vanuit de storm riep een nieuwlander de vuurtoren.

Er was geen tijd te verliezen! Het leven van een bemanning hing af van het signaal. En de wachter, op deze kerstnacht, was Henri!

“O goede Engelbewaarder, O Heilige Maagd,” fluisterde de jongen, koortsachtig zijn regenjas aantrekkelijk, “bescherm hen, geef mij kracht om hen te redden!”

In enkele seconden was hij klaar. Hij voelde zich ziek, maar had nu niet het recht ernaar te luisteren. Hij stak de kerosinelamp aan en ging resoluut de ijzige trap op. Terwijl hij klom, hoorde hij het hevige geluid van de razende windstoten die tegen de vuurtoren beukten. Voorzichtig maakte hij de klink van de zware deur los. De wind raasde hevig. Henri bleef even versteend. Hij onderscheidde op de grond het stuk touw dat als zijn ligplaats diende. Bijna kruipend door de plassen, bereikte hij het en bond zich stevig vast.

Snel draaide Henri het noodvuur aan. Op zijn beurt domineerde hij de zee. Ze was ontketend. Henri voelde de golven. Hij bemerkte de boot dichterbij dan hij gedacht had en liet luid zijn sirene horen om aan te geven dat hij hen had gezien. Het was inderdaad ‘Gods Genade’.

De situatie was bijna hopeloos. De boot was te dichtbij gekomen. Ze mocht slechts met één manoeuvre langs het knelpunt. Hij drukte meerdere keren kort op de sirene om de boot te signaleren te naderen. Het zou nodig zijn om zo dicht mogelijk de rotspunt te passeren en je door de stroming naar de geul te laten meeslepen. Gehoorzaam begon de boot aan de manoeuvre. Toen de golf zakte, kon Henri het zien. Hij keek achterom. Op de klif met uitzicht op de baai, hadden de mensen van het dorp brandstapels voorbereid. De vlammen stegen al op en draaiden in de wind. Daarachter zag men de knielende silhouetten.

Henri gidste mechanisch bij de manoeuvre en bad tot zijn Engelbewaarder. De kapitein had het goed berekend. In enkele ogenblikken zou hij zich laten voortbewegen en zich door de stroming naar de kreek laten slepen terwijl hij de riffen ontweek. Daar zou een muur van rotsen, een natuurlijke golfbreker, hen beschermen tegen de storm.

“Nu!” fluistert Henri. Hij drukt lang op de sirene om de beweging aan te kondigen. De nieuwlander zwaait even terug, aarzelt, lijkt te gaan liggen en trekt rechtop. Verblind door de golven kunnen schippers niets meer zien. Ze hebben geen andere gidsen dan de brandstapels, het noodvuur in de vuurtoren en de lantaarn.

Verlamd door de kou volgt het jongetje de boot vanuit zijn uitzichtpunt. Nog een paar minuten en de bemanning wordt gered. Maar plotseling lijkt de zee te kalmeren. Henri, uitgeput, rillend, kijkt op, genietend van de rust.

Maar hij versteent door wat hij ziet.

Een enorme golf, die hoger lijkt dan de vuurtoren, rukt op in hun richting. Het jonge kind drukt wanhopig op de sirene. Krijgt de schoener tijd om beschutting te zoeken? Even komt de gedachte aan het verlaten van zijn post bij hem op. Maak de ligplaats ongedaan, ga de trap af, verschuil je achter de sterke muren van de vuurtoren...

Henri onderdrukt dit idee en klampt zich vast aan de projector. Hij zal de schoener naar het einde begeleiden. In de verte hoort hij het dorp geknield een lofzang tot Maria zingen. Tot het laatste moment, zich vastklampend aan de noodlamp, licht de jongen de zee op. En dan is daar de vreselijke slag van de golf die op de vuurtoren breekt, bakken zeewater die het platform verwoesten. En dan de grote stilte.”

De pastoor was klaar met spreken. Hij bleef verdwaald in zijn herinneringen, zijn ogen gericht op de vuurtoren.

“Ik heb nog nooit zo’n zee gezien”, fluisterde hij. “We konden de boot nauwelijks zien die in de kreek werd gelanceerd om dekking te zoeken. Niemand dacht dat de kleine het zou volhouden.”

En na een stilte, diep bewogen, voegde de oude priester eraan toe:

“Maar hij was niet de enige, meneer. Iedereen zag het. Achter het kind zat zijn Engelbewaarder. Toen de golf kwam, nam hij hem zachtjes in zijn armen en hield hem stevig tegen zich aan. Toen zette hij het terug. En toen zijn vader eindelijk kon oversteken, en hij als een gek naar de lantaarn klom, vond hij Henri liggend.”

“Hij sliep, meneer! Hij sliep als een pasgeboren kind!”

Ik heb niets gezegd.

Hij keek me glimlachend aan en sloot af:

“Sindsdien zetten we elk jaar in de kerststal van de kerk een kleine vuurtoren met een engel erop. Maar vergeet het niet. Wat ik u ga vertellen, weet niemand: kleine Henri was ik, meneer. Weet je, ik werd pastoor. De vuurtoren is een automatisme geworden, maar ik blijf ze begeleiden. Tot Gods genade.

Ge zult het hun vertellen, hè? Dit is geen legende!”

BRON: A. de Cacqueray, *Le gardien de Noël*

F S S P X

Beste Vrienden en Weldoeners,

Antwerpen, Kerstmis 2022.

Ter gelegenheid van Kerstmis en Nieuwjaar, komen wij u allen bedanken voor uw ondersteuning van ons priesterlijk werk zowel voor uw gebed als voor uw bijdragen in natura of financiële steun. Ofschoon uw priesters en de broeder in directe dienst staan van de Goede God, Jezus en Maria, en de Katholieke Kerk, kunnen wij ons apostolaat ten bate de christengelovigen die hun toevlucht nemen tot de Priesterbroederschap Sint-Pius X om enerzijds aan hun godsdienstige plichten te voldoen en anderzijds om verder geestelijk te willen groeien enkel waarmaken met uw hulp. Waarvoor hartelijk dank.

Uw priesters zijn de eersten die het werk van de Goede God in de gelovigen mogen waarnemen. Ja, wij zien een nieuwe christenheid geboren worden. Al die jongeren die gevestigde waarden zoeken om hun leven in te richten, al die jonge gezinnen die teruggrijpen naar de onveranderlijke geloofspunten en moraal zoals de Katholieke Kerk die altijd onderwezen heeft om het gezin op een stevige rots te bouwen, dat geeft een ware vreugde en stimulans aan een priesterhart. Dank u Jezus, dank u Maria, dank voor uw Verlossingswerk waarvan wij getuigen mogen zijn.

Afgelopen jaar mochten wij veel geestelijke arbeid verrichten. U hebt het allemaal kunnen volgen in de Monstrans. Er was een tijd dat er veel lege plaatsen waren in onze kapellen. Nu moeten de kerkgangers opnieuw uitkijken of er nog plaats is, als zij niet royaal op tijd komen. Ja, de katholieke Eredienst is en blijft de belangrijkste acte van de week, zo mogelijk van de dag: het bijwonen, het beleven van het H. Misoffer volgens de unieke traditionele ritus. Zet alles op alles om deze eeuwenoude Eredienst bij te wonen. Hij is sacraal, verticaal gericht naar God en bindt ons met God door Jezus Christus. Hij is de gade voor de gelukzalige eeuwigheid. Het wereldse gaat voorbij, alleen het Kruis blijft zegepralen. De H. Mis is het Kruis toegepast in ons leven!

Mijn confraters, Eerwaarden Bochkoltz, De Bruyn, Broeder René Maria en ik, wensen u allen een Zalig Kerstmis en een Gelukkig Nieuwjaar.

De Monstrans
is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de Priorij van
het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

Om ons te steunen:
BE84 4062 0609 1159

**Zalig Kerstmis
&
Gelukkig
Nieuwjaar!**

Joseph Verlinden +
Bochkoltz + Jan D. Bf
Br. René Maria